

Sygn. akt III C 281/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2022 r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, III Wydział Cywilny, w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Alicja Przybylska
Protokolant:	Sekretarz sądowy Katarzyna Zielińska

po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2022 r. w Szczecinie

na rozprawie sprawy

z powództwa (...) **spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.**

przeciwko **A. S.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej A. S. na rzecz powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 2.365,55 zł (dwa tysiące trzysta sześćdziesiąt pięć złotych pięćdziesiąt pięć groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty 2.359,55 zł (dwa tysiące trzysta pięćdziesiąt dziewięć złotych pięćdziesiąt pięć groszy) od dnia 15 maja 2020 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.117 zł (jeden tysiąc sto siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, wraz z odsetkami, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, liczonymi od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt III C 281/21

UZASADNIENIE

Pozwem, który wpłynął do Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w S. w dniu 5 stycznia 2021 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanej A. S. kwoty 2.359,55 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kwoty 6,00 złotych. Wniosła także o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i uwzględnienie kosztów poniesionych przez powódkę w elektronicznym postępowaniu upominawczym prowadzonym pod sygn. akt VI Nc-e 715872/20.

Postępowanie o sygn. akt VI Nc-e 715872/20 zostało wszczęte przed Sądem Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 15 maja 2020 roku.

W dniu 7 sierpnia 2020 roku starszy referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodnie z żądaniem pozwu (sygn. akt VI Nc-e 715872/20). W przepisany terminie pozwana złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty, wskazując, iż powód nie wykazał roszczenia zarówno co do zasady, jak i wysokości, a nadto zgłosiła zarzut braku legitymacji czynnej i biernej.

Postanowieniem z dnia 5 października 2020 roku starszy referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie, wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu i utraty mocy nakazu zapłaty z dnia 7 sierpnia 2020 roku, umorzył postępowanie.

W uzasadnieniu żądania pozwu powódka wskazała, że prowadzi działalność polegającą na udzielaniu pożyczek pieniężnych online za pośrednictwem platformy internetowej Z., przez pośrednika spółkę (...). W dniu 14 lutego 2020 roku strony zawarły umowę pożyczki nr (...). Jednocześnie z zawarciem umowy pożyczki, została zawarta Ramowa Umowa Pożyczki nr (...), która określała ogólne zasady i warunki zawierania wszystkich przyszłych umów pożyczek zawartych pomiędzy stronami. Roszczenie z umowy pożyczki nr (...) stało się wymagalne z dniem 16 marca 2020 roku, albowiem na dzień 15 marca 2020 roku ustalony został termin spłaty pożyczki. Roszczenie w zakresie opłaty za wezwanie do zapłaty jest wymagalne od dnia wniesienia pozwu.

Strona powodowa wyjaśniła, że umowa pożyczki została zawarta przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość, w ten sposób, że pozwana zarejestrowała się na platformie (...) przez założenie konta, a następnie za jego pośrednictwem złożyła wniosek o udzielenie pożyczki, który po dokonaniu weryfikacji, został zaakceptowany. Przed zawarciem umowy pozwana zapoznała się z wzorcami umów i formularza informacyjnego, które zostały przesłane na adres e-mail podany przez pozwaną we wniosku. Weryfikacja przebiegała przy pomocy usługi (...) świadczonej z wykorzystaniem systemu informatycznego umożliwiającego natychmiastową weryfikację rachunku bankowego pożyczkobiorcy. Pozytywne przejście procesu weryfikacyjnego świadczy o wyrażeniu przez pozwaną woli zawarcia umowy pożyczki, a także potwierdza, że rachunek bankowy, na który przelano kwotę pożyczki jest prawidłowy i należy do pozwanej.

Na kwotę dochodzoną pozwem składają się: 2.000,00 złotych – kapitał pożyczki, 336,00 złotych – prowizja za udzielenie pożyczki, 23,55 złotych skapitalizowana kwota odsetek maksymalnych za opóźnienie w zwrocie kwoty pożyczki liczona od powyższych należności od dnia 16 marca 2020 roku do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu, tj. 13 maja 2020 roku, 6,00 złotych – opłata za wezwanie do zapłaty.

Pozwana złożyła odpowiedź na pozew, w której wniosła o oddalenie powództwa w całości, a także o zasądzenie na jej rzecz od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwana zakwestionowała wszystkie niepodpisane dokumenty, wskazując, iż nie są to nawet dokumenty prywatne. Dla uznania, czy mamy do czynienia z formą dokumentową, niezbędnym jest możliwość ustalenia osoby składającej oświadczenie za pomocą dokumentu. Strona pozwana zakwestionowała także fakt zawarcia przez pozwaną umowy pożyczki oraz otrzymania przez nią jakichkolwiek środków z tego tytułu.

W dalszej kolejności zarzuciła, że nie zgadza się podstawą powództwa, bowiem strona powodowa przedstawiła umowę pożyczki numer (...) z dnia 14 lutego 2020 roku, stanowiącą integralną część umowy ramowej o numerze (...), która z kolei została zawarta w dniu 24 października 2019 roku. Zdaniem strony pozwanej przedłożone umowy są wydrukami komputerowymi i brak jest dowodu, że pozwana zaakceptowała ich treść. Zdaniem pełnomocnika pozwanej oświadczenia woli pożyczkobiorcy, nie może dowodzić wydruk podchodzący z serwera (...). Jako dowód wykonania umowy powódka przedstawia wewnętrzny dokument, na którym jest tylko imię i nazwisko pozwanej oraz kwota. Nie może to być również dowód na wykonaną operację. Nie ma zatem zweryfikowanego klienta, nie ma żadnego dowodu na złożenie oświadczenia woli przez klienta, ale za to powódka domaga się kwoty dochodzonej pozwem. Nie da się ustalić, że odbiorcą przelewu jest na pewno pozwana, ani kto jest nadawcą tego przelewu. Poza tym nie da się go połączyć z przedmiotową umową, a samo istnienie potwierdzenia przelewu nie świadczy o tym, że pozwana zawarła z powódką umowę pożyczki. Umowa pożyczki jest umową konsensualną, dwustronnie zobowiązującą, do jej zawarcia dochodzi przez porozumienie się stron i złożenie oświadczeń woli. Brak zaakceptowania umowy pożyczki w materiale dowodowym jest równoznaczny z tym, że powództwo winno ulec oddaleniu w całości.

W piśmie procesowym z dnia 6 maja 2021 roku pełnomocnik powódki podtrzymał powództwo w całości.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 24 października 2019 roku została zawarta ramowa umowa pożyczki nr (...), która określała ogólne zasady i warunki zawierania wszystkich przyszłych umów pożyczek, zaś w dniu 14 lutego 2020 roku, za pośrednictwem platformy (...) strony zawarły umowę pożyczki nr (...). W dalszej kolejności wyjaśnił, że umowa została zawarta przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość, w ten sposób, że pozwana zarejestrowała się na stronie internetowej (...) przez założenie konta i za jego pośrednictwem złożyła wniosek o udzielenie pożyczki, który został zaakceptowany po uprzednim dokonaniu weryfikacji danych osobowych pozwanej. Przed zawarciem umów pozwana zapoznała się z wzorcami m.in. umowy pożyczki, ramowej umowy pożyczki i formularza informacyjnego dot. kredytu konsumenckiego, które zostały przesłane na adres e-mail podany przez pozwaną we wniosku. Strona powodowa dokonała weryfikacji tożsamości pozwanej, co było warunkiem udzielenia pożyczki, weryfikacja przebiegła przy pomocy usługi (...) świadczonej z wykorzystaniem systemu informatycznego umożliwiającego natychmiastową weryfikację rachunku bankowego pożyczkobiorcy. Strona powodowa wskazała także, że rachunek bankowy na który została przelana kwota pożyczki należy do A. S.. Jeśli chodzi o brak podpisów na umowie, to strona powodowa podniosła, że umowa pożyczki będąca przedmiotem niniejszego postępowania, to umowa o kredyt konsumencki zawierana na odległość, zdefiniowana w art. 5 pkt 13 ustawy o kredycie konsumenckim. Definicja wprowadzonej do przepisów formy dokumentowej nie zawiera wymogu podpisania takiego dokumentu. Cechą charakterystyczną formy dokumentowej jest bowiem brak podpisu wystawcy przy jednoczesnym zachowaniu możliwości ustalenia podmiotu, od którego oświadczenie pochodzi. Nadto wydruki komputerowe mogą stanowić dowód w postępowaniu cywilnym, co wynika z wykładni art. 308 k.c. Stanowią bowiem „inny środek dowodowy”, a wymieniony w art. 308 – 309 k.c. katalog ma charakter otwarty.

Zarządzeniem z dnia 31 maja 2021 roku, na wniosek powódki, zobowiązano pełnomocnika pozwanej do udzielenie informacji czy pozwana otrzymała w lutym 2020 roku kwotę pożyczki na numer rachunku bankowego (...) oraz wskazania czy podany rachunek bankowy należy do pozwanej oraz jeżeli to numer rachunku pozwanej czy zwróciła przelaną na ww. rachunek kwotę, w terminie 7 dni, pod rygorem uznania, że ww. rachunek należy do pozwanej, na rachunek ten przelano kwotę pożyczki oraz że nie dokonała jej zwrotu.

W piśmie procesowym z dnia 17 września 2021 roku pełnomocnik pozwanej wskazał, że bez znaczenia jest, czy rachunek bankowy należy do pozwanej czy innej osoby, ponieważ do zawarcia umowy na odległość może dojść jedynie pod pewnymi warunkami, mianowicie: klient musi zostać zweryfikowany, złożyć wniosek o pożyczkę, otrzymać projekt umowy na trwałym nośniku, a następnie zaakceptować umowę, która winna zostać wykonana. Wszystkie w.w. przesłanki muszą zostać spełnione łącznie i samo przelanie na rachunek bankowy kwoty nie jest tożsame z faktem zawarcia umowy pożyczki

W piśmie procesowym w dnia 1 października 2021 roku pełnomocnika strony powodowej podtrzymał dotychczasowe stanowisko.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 października 2019 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zawarła z A. S. ramową umowę pożyczki nr (...), której przedmiotem było określenie zasad na jakich pożyczkodawca oraz pożyczkobiorca będą zawierać umowy pożyczki (§ 2 pkt 1 umowy). Pożyczkę uważa się za udzieloną w momencie obciążenia rachunku bankowego pożyczkodawcy kwotą pożyczki (§ 2 pkt 2 umowy).

W celu złożenia wniosku o udzielenie pożyczki klient zobowiązany jest dokonać rejestracji na stronie internetowej (§ 4 ust. 1 umowy). Warunkiem dokonania rejestracji jest: a) uzupełnienie wszystkich danych wskazanych w formularzu rejestracji, jako pola obowiązkowe, b) potwierdzenie zapoznania się z treścią ramowej umowy pożyczki, regulaminem promocji, c) potwierdzenie otrzymania formularza informacyjnego dotyczącego wnioskowanej pożyczki, d) udzielenie wszystkich wymaganych przez formularz rejestracji zgód (4 ust. 2 umowy). Klient był zobowiązany podać w formularzu rejestracji prawdziwe dane. Pożyczkodawca miał prawo dokonać weryfikacji danych podanych przez klienta, a w przypadku jakichkolwiek wątpliwości pożyczkodawcy odnośnie prawdziwości danych podanych przez klienta w formularzu rejestracji, odmówić klientowi otwarcia konta (§ 4 ust. 3 umowy). Po wypełnieniu formularza

rejestracji klient miał dwie możliwości weryfikacji – usługę (...) oraz weryfikację za pomocą Systemu Przelewy (...) (§ 4 ust. 5 umowy).

Warunkiem udzielenia pożyczki pożyczkobiorcy było złożenie wniosku o udzielenie pożyczki, przyjęcie wniosku o udzielenie pożyczki po uprzednim dokonaniu weryfikacji wniosku oraz zawarcie umowy pożyczki (§ 5 ust. 1 umowy). Złożenie wniosku o udzielenie pożyczki było jednoznaczne z wyrażeniem zgody przez pożyczkobiorcę na weryfikację danych pożyczkobiorcy w bazach danych (§ 5 ust. 2 umowy).

W przypadku składania wniosku o udzielenie pożyczki, a przed zawarciem Ramowej Umowy P. lub umowy pożyczki, pożyczkodawca udostępnia pożyczkobiorcy formularz informacyjny kredytu konsumenckiego dotyczący pożyczki objętej wnioskiem o udzielenie pożyczki. Udostępnienie to nastąpi poprzez utworzenie w formacie pliku (...) (format umożliwiający zapisanie go na komputerze) formularza informacyjnego dotyczącego kredytu konsumenckiego i wysłanie go w wiadomości elektronicznej na adres poczty elektronicznej, który pożyczkobiorca wskazał w formularzu rejestracji (§ 5 ust. 5 umowy). Udzielenie pożyczki jest uzależnione od pozytywnej weryfikacji wniosku o udzielenie pożyczki oraz oceny zdolności kredytowej klienta. Pożyczkodawca zastrzega sobie prawo do odmowy udzielenia pożyczki w przypadku stwierdzenia przez pożyczkodawcę, że przekazane przez klienta dane, dokumenty lub oświadczenia są niepełne albo niezgodne ze stanem faktycznym, lub naruszenia przez klienta postanowień umowy ramowej (§ 5 ust. 6 umowy).

Po wydaniu decyzji o przyznaniu pożyczki pożyczkobiorcy, pożyczkodawca bezzwłocznie, w terminie nie dłuższym niż następnego dnia roboczego przekazuje przelewem bankowym kwotę pożyczki na rachunek bankowy pożyczkobiorcy (z wyjątkiem sytuacji, w których umowa pożyczki stanowi inaczej) (§ 5 ust. 10 umowy). Pożyczkodawca niezwłocznie po udzieleniu pożyczki udostępni pożyczkobiorcy na trwałym nośniku ramową umowę pożyczki, formularz informacyjny, umowę pożyczki oraz formularz odstąpienia (w formie plików (...) umożliwiających ich zapisanie na komputerze pożyczkobiorcy). Dokumenty, o których mowa w zdaniu poprzednim zostaną wysłane na adres poczty elektronicznej pożyczkobiorcy wskazany w formularzu rejestracji (§ 5 ust. 11 umowy).

Pożyczkodawca udzieli pożyczkobiorcy kolejnych pożyczek, każdorazowo na podstawie odrębnych umów pożyczek zawieranych przez strony (§ 7 ust. 1).

Na całkowity koszt pożyczki składają się prowizja i odsetki, zgodnie z informacją zawartą w formularzu informacyjnym, a także zawartą w potwierdzeniu zawarcia umowy (§ 8 ust. 1). Roczna stopa oprocentowania pożyczki (...) jest stała w okresie obowiązywania umowy pożyczki. Wysokość (...) pożyczki ulega obniżeniu do aktualnej wysokości stopy odsetek maksymalnych w przypadku obniżenia wysokości stopy odsetek maksymalnych, określonych w art. 359 § 2[1] Kodeksu cywilnego poniżej aktualnej wysokości (...) pożyczki. W przypadku późniejszego podwyższenia wysokości odsetek maksymalnych wysokość (...) pożyczki niezwłocznie powraca do swej pierwotnej wysokości, jednakże nie więcej niż do aktualnej wysokości stopy odsetek maksymalnych. Informacja o zmianie (...) i jej nowa wysokość zostanie przekazana pożyczkobiorcy na adres e-mail i na koncie, na trwałym nośniku (w formie pliku (...)) pozwalającym na jego zapisanie lub wydrukowanie, lub za pośrednictwem poczty (§ 8 ust. 2). Z tytułu otrzymania kwoty pożyczki pożyczkobiorca jest zobowiązany do zapłaty na rzecz pożyczkodawcy prowizji w wysokości określonej w tabeli opłat. Prowizja z większą sumą zadłużenia z tytułu pożyczki i spłacana jest łącznie z kwotą pożyczki oraz odsetkami w dniu spłaty (§ 8 ust. 3).

Należność staje się wymagalna w dniu spłaty określonym w umowie pożyczki (§ 9 ust. 1).

W przypadku niezwrócenia pożyczki lub jej części w terminie, pożyczkobiorca zobowiązany był do zapłaty w ramach kwoty do spłaty odsetek za nieterminową płatność naliczanych w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, zgodnie z 481 § 2[1] kodeksu cywilnego za okres od dnia następującego po dacie spłaty do dnia zaksięgowania spłaty pożyczki na koncie bankowym do spłaty, a także opłat dodatkowych za podejmowanie czynności windykacyjnych, określonych szczegółowo w Tabeli Opłat (§ 10 ust. 2). Odsetki związane z nieterminową płatnością naliczane są przez

pożyczkodawcę w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie określonych w art. 481 § 2 [1] k.c., tj. dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (§ 10 ust. 3).

Pożyczkodawca ma prawo odstąpić od ramowej umowy pożyczki bez podania przyczyny w terminie 14 dni od dnia zawarcia umowy (§ 11 ust. 1)

Sporządzono tabelę opłat, zgodnie z którą prowizja za udzielenie pożyczki wynosiła od 0 do 25% od kwoty pożyczki, oprocentowanie pożyczki 0%, roczna stopa odsetek karnych 14%, opłata za wysłanie drogą pocztową, listem poleconym ostatecznego wezwania do zapłaty – 6,00 złotych.

Sporządzono formularz odstąpienia od umowy.

Dowód :

- ramowa umowa pożyczki nr (...) z tabelą opłat, k. 20-23;
- formularz odstąpienia od umowy, k. 26.

A. S. złożyła wniosek o zawarcie umowy pożyczki. W dniu 14 lutego 2020 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zawarła z A. S. umowę pożyczki nr (...). Kwota pożyczki wyniosła – 2.000,00 złotych, prowizja za udzielenie pożyczki – 336,00 złotych, całkowity koszt pożyczki – 336,00 złotych, odsetki kapitałowe – 0 zł, całkowita kwota do spłaty – 2.336,00 złotych, roczna stopa oprocentowania pożyczki – 0 %, termin spłaty pożyczki – 15 marca 2020 roku, (...) 561,54%.

Pożyczka miała zostać wypłacona na rachunek bankowy o numerze (...), który należy do A. S..

W dniu 14 lutego 2020 roku A. S. otrzymała formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego oraz formularz odstąpienia od umowy pożyczki.

Dowód :

- formularz informacyjny, k. 11-12,
- wykaz wiadomości, k. 13-14,
- umowa pożyczki z dnia 14 lutego 2020 roku, k. 24,
- formularz odstąpienia od umowy, k. 27.

W dniu 14 lutego 2020 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością przelała z rachunku o numerze (...) na rachunek (...) należący do A. S. kwotę 2.000,00 złotych. W tytule przelewu wskazano (...): pożyczka z umowy nr (...) numer konta nie do spłaty.

Dowód :

- potwierdzenie transakcji, k. 19, 65,
- raport, k. 29, 63.

Pismem z dnia 20 marca 2020 (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wezwała A. S. do zapłaty kwoty 2.336,00 złotych, z tytułu umowy pożyczki nr (...).

Dowód :

- wezwanie do zapłaty z dnia 20 marca 2020 roku, k. 25,

- kopia książki nadawczej, k. 15.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Strona powodowa dochodziła w niniejszym postępowaniu zapłaty należności wynikających z umowy pożyczki gotówkowej o numerze (...), zawartej w dniu 14 lutego 2020 roku. Z uwagi na stanowisko strony pozwanej spór w toku procesu koncentrował się wokół ustalenia, czy pozwana zawarła umowę, z której powódka wywodziła swoje roszczenie.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowiły: przepisy art. 3 ust 1 i 2 pkt 1 Ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U.2016.1528 j.t.) oraz art. 720 k.c.. Zgodnie z art. 3 ust 1 i 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki. Natomiast art. 720 § 1 k.c. stanowi, że przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Podstawowym obowiązkiem pożyczkodawcy jest wydanie drugiej stronie przedmiotu pożyczki, natomiast obowiązkiem pożyczkobiorcy jest zwrot przedmiotu pożyczki w umówionym terminie.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przy czym na podstawie art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę. Mając powyższe na uwadze stwierdzić należało, że to na stronie powodowej spoczywał obowiązek wykazania, że zawarła z pozwaną umowę pożyczki, z której wywodziła swoje roszczenia oraz że kwota pożyczki została przeniesiona na pożyczkobiorcę. Na pozwanej natomiast ciążył obowiązek wykazania, że zwróciła pożyczkodawcy kwotę pożyczki. Reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być rozumiana w ten sposób, że zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, spoczywa on na stronie powodowej. Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, wynikającym z przywołanych przepisów, powód jest zobowiązany do wykazania wszystkich okoliczności uzasadniających jego roszczenie tak co do zasady jak i wysokości. Pozwany zaś, który odmawia uczynienia zadość żądaniu powoda, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (vide wyrok Sądu Najwyższego z 3 października 1969 r., II PR 313/69, Legalis 14124 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 r., I CR 79/82, Legalis 23098). Art. 6 k.c. rozumiany być musi również w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał. (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r., IV CSK 299/06, Legalis 161055 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2007 r., II CSK 293/07, Legalis 162518). W niniejszej sprawie ciężar dowodu aktualizował się w pierwszej kolejności po stronie powodowej, która zobowiązana była wykazać fakt zawarcia umowy pożyczki, a następnie jej dokładną treść, w tym wysokość pożyczki i związanych z nią kosztów, a także, że pożyczkodawca przekazał kwotę pożyczki do dyspozycji pożyczkobiorcy.

W ocenie Sądu powódka zdołała wykazać, że między stronami doszło do zawarcia umowy o numerze (...) z dnia 14 lutego 2020 r.

Zgodnie z art. 60 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, w tym również przez ujawnienie tej woli w postaci elektronicznej (oświadczenie woli). Zgodnie zaś z art. 61 § 1 i § 2 oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Odwołanie takiego oświadczenia jest skuteczne, jeżeli doszło jednocześnie z tym oświadczeniem lub wcześniej (§1). Oświadczenie woli wyrażone w postaci elektronicznej jest złożone innej osobie z chwilą, gdy wprowadzono je do środka komunikacji elektronicznej w taki sposób, żeby osoba ta mogła zapoznać się z jego treścią (§2).

Artykuł 60 k.c. wyraża zasadę swobody formy, wedle której wola osoby skierowana na wywołanie zamierzonego skutku prawnego związanego z dokonywaną czynnością prawną, może być uzewnętrzniona w każdy dowolny sposób, ujawniający ją tak, że staje się dostatecznie zrozumiała dla adresata. W konsekwencji ujawnienie woli osoby dokonującej czynności prawnej może nastąpić także w sposób dorozumiany, przez jakiegokolwiek zachowanie się, uzewnętrzniające tę wolę w sposób obiektywnie zrozumiały, które wyraża wolę wywołania skutków prawnych, objętych treścią czynności prawnej. Złożenie oświadczenia może być zarówno jednostkową czynnością, jak i całym procesem zachowań podmiotu składającego to oświadczenie, o ile w oparciu o całokształt okoliczności można podmiotowi składającemu oświadczenie przypisać zamiar wywołania określonych skutków prawnych, czyli gdy zachowanie to niesie za sobą określony komunikat mający wywołać skutki prawne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2017 r., sygn. akt IV CSK 179/16, Legalis 1587604). Aby mówić, że doszło do czynności prawnej polegającej na zawarciu umowy konieczne jest w pierwszej kolejności ustalenie, że doszło do złożenia dwóch zgodnych oświadczeń woli, a następnie, że oświadczenia te były skuteczne. O fakcie złożenia oświadczenia woli decydują w szczególności okoliczności, czy składający oświadczenie w ogóle wyraził swoją wolę – w zasadzie w dowolnej formie, o ile forma ta w wystarczający sposób wolę tę ujawniła oraz czy oświadczenie to doszło do adresata w rozumieniu art. 61 § 2 k.c. Natomiast o skuteczności złożonego oświadczenia decydują w szczególności takie okoliczności, jak zdolność do czynności prawnych, forma czy należyte umocowanie. Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę. Przy czym w przepisie tym nie określono skutków prawnych niedochowania formy pisemnej przy zawieraniu umowy o kredyt konsumencki, zatem przyjęć należy, że zastrzeżona ona została jedynie dla celów dowodowych. Niedochowanie tej formy przez jedną ze stron nie skutkuje nieważnością umowy, a tym samym nie uniemożliwia złożenia oświadczenia woli w sposób dorozumiany (w sposób konkludentny). Tylko zastrzeżenie wymogu zachowania określonej formy oświadczenia (pisemnej) ad solemnitatem wykluczałoby możliwość skutecznego złożenia oświadczenia w sposób konkludentny (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 1 lipca 2019 roku, sygn. akt V ACa 118/18).

W ocenie Sądu materiał dowodowy zaferowany przez stronę powodową dawał podstawy do przyjęcia, że pozwana złożyła oświadczenie woli, skutkujące zawarciem w dniu 14 lutego 2020 r. umowy pożyczki o numerze (...). O powyższym świadczyły nie tylko wydruki w postaci wiadomości, jakie w tym dniu otrzymywała pozwana, ale także fakt przelania na jej rachunek bankowy kwoty 2.000 zł, tj. sumy, która zgodnie z umową z dnia 14 lutego 2020 roku była równa kwocie udzielonej pożyczki. Z uwagi na negowanie przez pozwaną faktu zawarcia przedmiotowej umowy, pismem z dnia 6 maja 2021 roku pełnomocnik powódki wniósł o zobowiązanie strony pozwanej do udzielenia informacji czy w okresie od dnia 10 lutego 2020 roku do dnia 20 lutego 2020 roku otrzymała kwotę pożyczki na wskazany numer rachunku bankowego oraz ustosunkowanie się czy podany numer rachunku należy do strony pozwanej. W sytuacji gdy numer rachunku należy do pozwanej, czy zwróciła kwotę 2.000 zł pożyczkodawcy jaki mylnie przesłała. Na skutek zobowiązania Sądu pełnomocnik pozwanej złożył pismo, w którym podniósł, że nie ma znaczenia czy rachunek bankowy należy do pozwanej, czy do kogokolwiek innego, zaś samo przelanie na czyjś rachunek bankowy kwoty nie jest tożsame z faktem zawarcia umowy pożyczki dochodzonej pozwem. Jakkolwiek nie sposób zaprzeczyć twierdzeniom pozwanej, iż sam fakt przelewu określonej kwoty nie może świadczyć o zawarciu określonej umowy, to okoliczność ta wespół z innymi przedstawionymi przez powódkę dowodami mogła doprowadzić do poczynienia ustaleń po myśli strony powodowej. Nie tylko zgromadzone w aktach sprawy dowody, ale także zasady doświadczenia życiowego i logiki doprowadziły Sąd do przekonania, iż A. S. wyraziła wolę zawarcia umowy z dnia 14 lutego 2020 roku i złożyła oświadczenie woli w tym przedmiocie. Treść zarzutów podnoszonych przez pozwaną sprowadzała się w niniejszej sprawie do powołania zarzutów o charakterze formalnym, kwestionując fakt zawarcia umowy i wskazując na braki w materiale dowodowym w tym zakresie. W ocenie Sądu argumentacja pozwanej zmierzała jedynie do uchylecia się od płatności za zobowiązanie, które zaciągnęła we własnym imieniu. Zasady doświadczenia życiowego nakazują bowiem uznać za prawidłowe i racjonalne postępowanie osoby, od której dochodzi się roszczenia z umowy jakiej nie zawarła, które sprowadza się do wyjaśnienia okoliczności z tym związanych. Zdarza się w praktyce sądowej, iż pozwany – potencjalny pożyczkobiorca podejmuje działania celem wykazania podnoszonych przez niego twierdzeń, w tym także przed organami ścigania. Pozwana w toku niniejszego postępowania nie powoływała się na takie okoliczności.

Nie zanegowała zasadności dysponowania przez powódkę jej danymi, które znalazły się w treści przedłożonych dokumentów, a obejmowały szczegółowe dane pozwanej, w tym numer pesel, numer dowodu osobistego, czy adres miejsca zamieszkania. Nie sposób zatem było uznać inaczej, a jedynie w ten sposób, iż źródłem ich pozyskania było oświadczenie pozwanej. Nie można także przyznać racji pełnomocnikowi pozwanej, iż bez znaczenia pozostaje kto jest właściciel rachunku, na który przelano kwotę pożyczki. Wszystkie wskazane powyżej okoliczności, łącznie z potwierdzeniem dokonania przelewu wskazywały, iż nie tylko doszło do zawarcia umowy pożyczki, ale także do jej wykonania przez pożyczkodawcę. Na powyższe wskazywał również fakt, że pełnomocnik pozwanej nie udzielił wprost odpowiedzi na zobowiązanie Sądu, w zakresie w jakim wezwano go do wskazania do kogo należy przedmiotowy rachunek bankowy.

Także wiarygodność dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy nie budziła wątpliwości Sądu.

W ocenie Sądu dokument umowy pożyczki (k. 24) potwierdza warunki na jakich pozwana zawarła umowę na odległość. Przedłożony dokument wykonania transakcji płatniczej (k. 19) potwierdza z kolei, że pozwana otrzymała kwotę 2.000 zł w ramach udzielonej pożyczki. Jednocześnie chybione było stanowisko strony pozwanej, jakoby ww. dowody nie stanowiły dokumentów w rozumieniu kodeksu postępowania cywilnego. Tymczasem w myśl art. 243 [1] k.p.c., oddział drugi Kodeksu postępowania cywilnego ((...)) stosuje się właśnie do dokumentów zawierających tekst, umożliwiających ustalenie ich wystawców. Niewątpliwie takie warunki spełniały ww. wydruki umowy pożyczki i wykonania transakcji płatniczej, ponieważ zawierają treść i umożliwiają ustalenie ich wystawców. Nadto w myśl art. 77 [3] k.c., dokumentem jest już sam nośnik informacji umożliwiający zapoznanie się z jej treścią. Jak zaś wskazuje się w tym kontekście w doktrynie konstytutywną cechą dokumentu jest utrwalenie objętej nim treści intelektualnej (oświadczenia woli lub innego oświadczenia) w sposób umożliwiający zapoznanie się z nią, a więc odczytanie tej treści lub odtworzenie jej w inny sposób. Definicja dokumentu, zgodnie z zamierzeniem ustawodawcy, jest bowiem neutralna technologicznie. Treść dokumentu może zatem przyjmować dowolną postać (np. znaków graficznych, dźwięku, obrazu), a także być utrwalona na dowolnym nośniku (np. na papierze, w postaci pliku doc, pdf, wav, mp3 itp.). Utrwalenie należy rozumieć jako możliwość wielokrotnego odczytania lub odtworzenia informacji po powstaniu dokumentu. Dla kwalifikacji nośnika informacji jako dokumentu nie jest konieczne, by był on podpisany (tradycyjnie albo przy użyciu podpisu elektronicznego) lub by zachodziła jakakolwiek możliwość powiązania nośnika z osobą czy osobami, od których pochodzi utrwalona na nim informacja (komentarz do art. 77[3] k.c., pod red. prof. dr hab. Edwarda Gniewka). W rezultacie ww. wydruki komputerowe w pełni mieszczą się w opisanej definicji dokumentu.

Poza tym w przypadku dokumentu w postaci umowy pożyczki istnieje zarazem możliwość ustalenia osoby, od której pochodzi. Tym samym ten dokument (wydruk) spełniał zarazem wymóg formy dokumentowej. W rozumieniu bowiem art. 77 [2] k.c., do zachowania dokumentowej formy czynności prawnej wystarcza złożenie oświadczenia woli w postaci dokumentu, w sposób umożliwiający ustalenie osoby składającej oświadczenie. Z treści wydruku wynikają jasno dane, kto ten dokumenty wystawił.

Co więcej, jak już uprzednio wskazano, wydruk umowy pożyczki nr (...) zawierał zarazem szczegółowe dane osobowe pozwanej, nie tylko jej adres, ale również numer PESEL i dowodu osobistego, a nawet numer jej rachunku bankowego. Zgodnie zaś z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W myśl natomiast art. 231 k.p.c. Sąd może uznać za ustalone fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli wniosek taki można wyprowadzić z innych ustalonych faktów (domniemanie faktyczne). W ocenie Sądu, w realiach niniejszej sprawy uznać w tym kontekście należało, że strona powodowa wykazała zgodnie z art. 6 k.c. wszystkie przesłanki istnienia swojego roszczenia wobec pozwanej z tytułu zawartej na odległość umowy pożyczki, natomiast pozwana nie wykazała ewentualnych okoliczności tamujących bądź niweczących roszczenie strony powodowej, do czego była procesowo zobowiązana również na podstawie rzeczonego art. 6 k.c.

Niezależnie od powyższego nie należy także zapominać, że Kodeks postępowania cywilnego nie zawiera zamkniętego katalogu środków dowodowych, na co wskazuje treść art. 309 k.p.c. Dopuszczalne jest zatem poczynienie ustaleń faktycznych na podstawie każdego dowodu, o ile nie pozostaje to w sprzeczności z przepisami prawa. Wskazany przepis art. 309 k.p.c. umożliwia przeprowadzenie dowodu innymi środkami dowodowymi, stosując odpowiednio

przepisy o dowodach, co umożliwi ustalenie faktów także na podstawie dowodów, którym nie można przypisać waloru dokumentu.

W ocenie Sądu, z ustalonego stanu faktycznego wynika fakt zawarcia umowy pożyczki z dnia 14 lutego 2020 roku o numerze (...) oraz wywiązania się przez stronę powodową ze zobowiązań z niej wynikających, w szczególności wypłaty na rzecz pozwanej udzielonej kwoty pożyczki. Fakty te wynikają nie tylko ze wskazanej wyżej dokumentacji przedłożonej w toku procesu przez stronę powodową, lecz można je uznać za ustalone na podstawie domniemań faktycznych na zasadzie art. 231 k.p.c. Należy zauważyć, że zgodnie z § 5 umowy ramowej nr (...) z dnia 24 października 2019, warunkiem udzielenia pożyczki było uprzednie złożenie wniosku o udzielenie pożyczki. Złożenie takiego wniosku wynika zaś z wiadomości z dnia 14 lutego 2020 roku (k. 13). Nie sposób uznać, aby bez kontaktu i konsensu ze strony pozwanej strona powodowa w pierwz uzyskałaby dostęp do jej szczegółowych danych osobowych, w tym adresu i rachunku bankowego, a następnie na ten rachunek przelała pozwanej środki pieniężne bez podstawy prawnej (causy), a w końcu na ten adres wysłała wezwanie do zapłaty. Gdyby zaś było inaczej, to niewątpliwie już taki przelew, a tym bardziej wystosowane pisma, spowodowałyby negatywną reakcję ze strony pozwanej, która jednak w najmniejszy sposób jej nie wykazała, a nawet nie próbowała na nią wskazywać.

Zresztą właśnie wypłata pozwanej środków z firmy pożyczkowej potwierdza domniemanie faktyczne udzielenia jej pożyczki, zaś powódka nie była wszakże zobowiązana wykazywać negatywnego faktu braku jej spłaty, którą to okoliczność winna była już wykazać strona pozwana. Zgodnie zaś z § 2 pkt 2 umowy ramowej nr (...) z dnia 24 października 2019 roku, pożyczkę uważa się za udzieloną w momencie obciążenia rachunku bankowego pożyczkodawcy kwotą pożyczki.

W tym miejscu należy zaznaczyć, że w procesie cywilnym obowiązuje pełna zasada kontrydiktoryjności. Oznacza to, że Sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Sąd nie jest też zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Innymi słowy, Sąd nie ma obowiązku wyręczenia stron procesu w poszukiwaniu dowodów na potwierdzenie ich stanowisk procesowych i opiera się na materiale dowodowym zaprezentowanym przez strony postępowania. Strona, która nie podejmuje inicjatywy dowodowej, musi liczyć się z negatywnymi skutkami takiego postępowania.

Strona pozwana nie twierdziła i nie wykazała, aby doszło do zaistnienia w niniejszej sprawie oszustwa internetowego. Pozwana nie twierdziła nawet, by podejmowała jakiegokolwiek kroki, w szczególności prawne, by ścigać ewentualnych oszustów, którzy mieliby – jak się wydaje – podszywając się pod jej dane osobowe, zaciągnąć na jej rachunek zobowiązanie pożyczki.

Zdaniem Sądu, przedstawione przez powódkę dokumenty umowy pożyczki, jak i potwierdzenie przelewu kwoty pożyczki dają pełne podstawy do uznania, iż między powódką, a pozwaną A. S. doszło w dniu 14 lutego 2020 roku do zawarcia umowy pożyczki. Skoro dokonano w sprawie wypłaty kwoty 2.000 zł na rachunek bankowy pozwanej, to kwota ta pochodziła od podmiotu, który potwierdzenie wypłaty tej kwoty przedstawił. Na dokumencie umowy pożyczki brak podpisu pozwanej, a to z tego względu, że umowa była zawierana na odległość, jak to przewidywał art. 5 pkt 13 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim oraz art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 maja 2014 roku o prawach konsumenta. Przez kredyt konsumencki zawierany na odległość rozumie się umowę o kredyt konsumencki zawieraną z konsumentem bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość (art. 5 pkt 13). Umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę (art. 29 ust. 1). W przypadku umowy kredytu konsumenckiego zawartej na odległość, ustawodawca na kanwie art. 2 ust. 1 ustawy o prawach konsumenta przewidział, że może być ona zawarta w ramach zorganizowanego systemu zawierania umów na odległość, bez jednoczesnej fizycznej obecności stron, z

wyłącznym wykorzystaniem jednego lub większej liczby środków porozumiewania się na odległość do chwili zawarcia umowy wyłącznie.

W świetle powyższego należy stwierdzić, iż zawarcie umowy kredytu konsumenckiego nie wymaga zachowania formy pisemnej (co błędnie sugerowała pozwana) i co do zasady umowa taka może być zawarta również za pomocą środków porozumiewania się na odległość. Zresztą, już w myśl cytowanego uprzednio art. 60 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, w tym również przez ujawnienie tej woli w postaci elektronicznej (oświadczenie woli). Zdaniem Sądu rację miała zatem strona powodowa, że sam brak podpisu pozwanej pod umową pożyczki nie mógł jeszcze świadczyć o tym, że między stronami nie doszło do zawarcia umowy pożyczki o treści wynikającej z dokumentu widniejącego w aktach sprawy.

Wobec tego Sąd wskazuje, iż strony niewątpliwie mogły zawrzeć umowę kredytu konsumenckiego na odległość i do zawarcia tej umowy nie było konieczne zachowanie formy pisemnej. Jednocześnie stwierdzić trzeba, że wola zawarcia umowy mogła być wyrażona przez stronę pozwaną w różny sposób. Z opisanych zaś wyżej względów ocenić należało, że strona powodowa wykazała, że istotnie łączyła ją ze stroną pozwaną umowa pożyczki, do której zwrotu ta ostatnia była zobowiązana, a czego nie uczyniła w terminie, ani w całości. Zarazem też niewątpliwie powód przekazał na rachunek bankowy strony pozwanej kwotę 2.000 zł (vide: potwierdzenie przelewu na k. 19), który to fakt tym samym mógł stanowić podstawę do uznania, że w związku z tym powództwo o zapłatę w kształcie zgłoszonym w tym postępowaniu winno podlegać uwzględnieniu. Istotą zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki jest przeniesienie przez pożyczkodawcę jej przedmiotu na własność pożyczkobiorcy. Przeniesienie własności przedmiotu pożyczki może nastąpić w każdy prawem przewidziany sposób. W wypadku pieniędzy wchodzi w grę wydanie gotówki lub jej wypłacenie z konta (Jacek Gudowski, komentarz do art. 720 k.c.). Umowa pożyczki może być odpłatna lub nieodpłatna. Zamieszczenie w umowie wyraźnej klauzuli odpowiedniej treści rozstrzyga w sposób niewątpliwy o darmowym lub odpłatnym charakterze umowy pożyczki. Jeżeli więc umowę pożyczki zawarto pod tytułem odpłatnym, biorący jest zobowiązany do świadczenia tzw. odpłaty zgodnie z treścią czynności prawnej (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 24 lutego 2005 roku, sygn. akt VI ACa 744/2004). Niewątpliwie umowa z dnia 14 lutego 2020 roku była umową odpłatną, bowiem określała wysokość prowizji za udzielenie pożyczki na poziomie 336,00 złotych. Zadłużenie pozwanej nie było kwestionowane przez stronę pozwaną, która ograniczyła się do twierdzeń, że pozwana nie zawierała rzeczony umowy pożyczki. Dokumentacja przedstawiona przez stronę powodową potwierdza tymczasem, że to pozwana wzięła przedmiotową pożyczkę, nie spłaciła jej w całości, mimo upływu terminu, zatem zaistniały podstawy do uwzględnienia roszczenia.

Mając powyższe na uwadze Sąd w punkcie I. sentencji wyroku zasądził zatem od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.365,55 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonych od kwoty 2.359,55 złotych od dnia 15 maja 2020 roku do dnia zapłaty. Odsetki maksymalne zostały zastrzeżone w § 10 ust. 2 umowy ramowej.

Zgodnie z art. 481 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi (§ 1). Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzycielność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (§ 2). Maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie) (§ 2¹). Na podstawie art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy.

Jak wynikało z uzasadnienia żądania pozwu, kwota 2.000 zł była żądana tytułem kapitału pożyczki, suma 336 zł stanowiła kwotę prowizji, 23,55 zł było żądane tytułem skapitalizowanych odsetek maksymalnych za opóźnienie,

wyliczonych za okres od dnia 16 marca 2020 roku do dnia 13 maja 2020 roku, 6 zł powódka żądała tytułem wysłanego żądania do zapłaty.

Kwoty 2.000 zł i 336 zł wynikały wprost z zawartej umowy. Przy czym pozwana, na której spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie nie wykazała aby zwróciła w/w sumy w jakiegokolwiek części. Także skapitalizowane odsetki wyliczone na kwotę 23,55 zł nie przewyższały tych, których za wskazany okres mogła żądać powódka, co podlegało weryfikacji w kalkulatorze odsetkowym. Od tych kwot, zgodnie z żądaniem pozwu Sąd zasądził odsetki od dnia 15 maja 2020 roku, kiedy to został złożony pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Zgodnie bowiem z art. 505³⁷ § 2 k.p.c. jeżeli w terminie trzech miesięcy od dnia wydania postanowienia o umorzeniu elektronicznego postępowania upominawczego powód wniesie pozew przeciwko pozwanemu o to samo roszczenie w postępowaniu innym niż elektroniczne postępowanie upominawcze, skutki prawne, które ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa, następują z dniem wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Na żądanie stron sąd, rozpoznając sprawę, uwzględni koszty poniesione przez strony w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Zasadność żądania kwoty 6 zł znajdowała oparcie w treści przedłożonej Tabeli Opłat oraz Formularza Informacyjnego dotyczącego kredytu konsumenckiego z dnia 14 lutego 2020 roku. W ich treści wskazano, że opłata za wysłanie drogą pocztową, listem poleconym ostatecznego wezwania do zapłaty wynosi 6 zł. Takie wezwanie z dnia 20 marca 2020 roku zostało przedłożone przez powódkę (k. 25) wraz z kopią książki nadawczej (k. 15).

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Przegrywając sprawę okazała się pozwana, która zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, winna zwrócić powódce poniesione koszty procesu. Sąd zasądził więc od pozwanej na rzecz powódki, tytułem zwrotu kosztów procesu, kwotę 1.117,00 złotych. Koszty powódki w niniejszej sprawie to: 200 zł tytułem opłaty od pozwu, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł, 900 zł – koszty zastępstwa procesowego (na podstawie § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych – Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.).